

Els pressupostos d'Estat i Catalunya

written by Sebastià Sardiné | 3 de setembre de 2020

El president del Govern de les espanyes, després d'una reunió amb els màxims representants econòmics espanyols –entre els quals moltes empreses d'origen català deslocalitzades–, IBEX inclòs, ens ha etzibat en roda de premsa de dilluns 31 d'agost (demanant *urbi et orbi* i més enllà d'ideologies) **unitat** per afrontar uns nous pressupostos. Unitat que he d'interpretar, primer, com a unitat política, per afrontar el doble problema d'Estat: l'epidèmic i l'econòmic, oblidant el polític.

D'anteriors articles meus, per cultura i pel principi d'efectivitat, coneixeu que soc partidari que Catalunya esdevingui una república Independent. No hi insistiré. En algun comunicat personal ja he manifestat al “Gobierno de la Nación” (González, Zapatero, Sánchez) el meu posicionament i propostes de solució a la crisi endèmica que patim, desenvolupats en la meva “Cinquena Via Econòmica i Social”, havent tingut tots la delicadesa de contestar-me políticament, però no el Govern, ni adés, ni ara. La meva experiència professional gestionant empreses és llarga, conec doncs l'economia real i la seva problemàtica, també l'economia submergida, d'aquí el meu treball sobre la Cinquena Via.

El principi de realitat ens diu que la Generalitat de Catalunya, és administració de l'Estat, i que aquesta està condicionada al “sistema” (mani qui mani, sent la democràcia només un mot que no afecta el *deep state*). L'Estat té altres interessos, que fa complir fent servir tot el seu potencial, el seu poder i clavegueres, obrint-nos causa general, tot per no perdre la unitat del regne, ni de mercat. Aquesta és la realitat. Una altra realitat és la decisió de la UE, en raó al coronavirus, d'afrontar i finançar controladament, una nova realitat i una possible recuperació, afavorint ara els

endeutaments que abans negava. A Espanya li ha encantat això, aprofitant-ho per plantejar i aprovar nous pressupostos, però la UE no se'n fia d'Espanya, vist el seu deute, les desinversions, o inversions nefastes en Ave, aeroports, autopistes per les quals no hi passa ningú, ciutats de les Ciències, de les Arts, de la Justícia, o en la no transparència en la gestió de transferències de fons europeus, que han finançat amiguismes... per tot això, vol adjudicar-nos no sé quants mils de milions a poc a poc, en sis anys, controladament. La UE, d'acord amb el principi d'efectivitat, vol que el finançament a fons perdut i a crèdit arribi al seu destinatari. Coneix la UE, i el món, que Catalunya té un important pes específic en relació amb la seva població-producció-PIB, sent la màquina de què, en gran part, Espanya en depèn. Recordem: Espanya només inverteix a Catalunya una mitjana del 75% del que la Llei de Pressupostos diu. El corredor mediterrani no arriba, les obres iniciades s'eternitzen, paguen tard i malament. Espanya no compleix. Tinguem-ho en compte a l'hora de votar qüestions econòmiques, deixant de banda les polítiques.

Dit això, fem un hipotètic supòsit de confiança. Madrid gestionarà bé. Equitativament. La pregunta és: com es pot fer bé, i equitativament? És complex definir-ho. És més senzill explicar a la gent el que no hauria de fer el Reino de España, per no cometre els mateixos errors de sempre. Pel Decret d'Estat d'Alarma es va recentralitzar tot; les competències cedides es suspengueren; es varen imposar "els interessos d'Estat". Madrid, va voler comprar totes les "cargetes" o morrions, els kits sanitaris i altres tasques en monopoli, deixant de banda als gestors autonòmics que coneixien, molt millor que a Madrid –simple receptora de dades– l'estat de la pandèmia i els millors proveïdors de material. Tanmateix, va posar davant d'una crisi sanitària els tres exèrcits, quan aquí no ens agraden els exèrcits forans per tenir-ne males i reiterades experiències. Pels principis d'eficiència i eficàcia: davant l'actual situació, què faria una

empresa/administració assenyada? Ho controlaria tot des de la seu central, quan la seu central, òrgan administratiu i de control, desconeix la realitat del consumidor/client de cada una de les sucursals/colònies, en territoris tan diversos com són Extremadura, Catalunya, País Basc, Balears i les Canàries? No, no ho faria. No ho hauria de fer, sinó que en temps tan crítics econòmicament i sanitària com aquests, acordaria potenciar més l'autonomia de cada franquícia o sucursal, exigint-li els millors resultats, el ser autosuficient, solucionant llurs problemes, sense demanar que els hi solucioni altri, o li paguin la despesa uns tercers. Els diria, a les més avantatjades colònies, vos deixo de pressionar, no vos expropiaré, ni vos exigiré els objectius recaptadors, que podeu fer vostres (estalviant-nos, el fet d'anar i tornar dels diners, que pel camí es perden) tot això, a canvi de donar la sucursal els millors serveis, fent les inversions endèmiques mai fetes, o inacabades, millorant la fàbrica, la botiga, la logística, la sanitat, l'educació, la recerca I+D+R, aplicant les noves tecnologies de 4 o 5G. "Invertiu el vostre escreix" hauria de dir l'Estat, directament als vostres clients/consumidors/administrats, és a dir, als vostres ciutadans, que són els que pateixen les malures, els que treballen, els que paguen els impostos que el govern central (i potser l'autonòmic) malbaraten. Voldria escoltar de l'Estat: "Empreses franquiciades o sucursals!, no cal que vos endeuteu, vos pagaré immediatament els fons que vos pertoqueu; estireu del vostre escreix, i si no arriba, endeuteu-vos, i jo vos pagaré o avalaré, amb els fons a rebre de la UE, o amb el mateix deute de l'Estat, tot en proporció al vostre esforç". Si no és així, serà una altra enganyifa.

Si el lector vol experimentar l'efectivitat d'una vella estructura obsoleta que va ser objecte d'una catarsi renovadora, assumint la nova direcció la responsabilitat de trasbalsar a positiu la seva gestió, contra el criteri de pocs, i el suport de la majoria, mireu l'obra de la Cambra de Comerç de Barcelona, gestionada per l'equip de Joan Canadell

(jo no en formo part, ho dic per si de cas algú m'ho critica). Aquest equip, des de la independència de la seva gestió, ha fet més en un any que el que no havien fet mai els anteriors gestors. L'empatia que ha generat; la complicitat que ha rebut; la creativitat que ha mostrat en aquest temps de la Covid-19; la solució a molts problemes que li plantejaven els empresaris patidors de la crisi, em fa reafirmar que, si Sánchez se'n vol sortir, no ha de centralitzar res, ni ha d'impedir als creatius, empresaris i ciutadans que desenvolupin el seu saber, sinó que ha de recolzar el seu esforç, deixant-los treballar a la seva manera –rendint-ne comptes si voleu– però no fiscalitzant les seves iniciatives, ni tallant de sota-rel la seva creativitat i empenta, descapitalitzant-los. Igual impuls i renovació cal als col·legis d'advocats, molts immobiliistes, i a altres col·legis d'altres oficis.

Si Catalunya, abans del 2010 exportava a l'exterior de la península més o menys un 25-35% del seu PIB (perdoneu si erro), ara exporta el 60% o més, i exportaria més i millor, si no s'expropiessin recursos, i no s'escatimés, pagant puntualment i complida, allò que la Ley de Presupuestos aprova cada any per a Catalunya. És vergonyós que el *Gobierno Central*, sigui PSOE o PP i adlàters, ens digui que ens endeuem quan aquests diners que ens falten són en realitat diners que ens deu l'Estat, per manca d'inversions, de transferències, i per un dèficit fiscal que mai cobrarem, excepte que es comptabilitzin, uns i altres, a l'hora de liquidar-se els actius/passius, entre l'Estat predecessor i el nou Estat, la República Catalana de la que cap govern vol parlar, ni cap partit polític farcit de professionals, vol complementar, instal·lats com estan tots en el processisme de sempre, amb batalletes entre famílies del mateix to ideològic, estant-ne de tot plegat farts els ciutadans. Almenys jo.

Tenim solucions. Catalunya té vocació de seguir sent la locomotora, però per a ser-ho, ens han de deixar treballar i

gestionar a la nostra manera, a la nostra velocitat, sense rèmores ni entrebancs, no pas havent-ho d'estar discutint tot amb altres setze sucursals o franquícies, avesades a una altra forma de ser i entendre la cosa pública, i amb altres fórmules per encaixar els seus propis pressupostos, amb recursos de la solidaritat expropiada a altres. Recordem-ho, la solidaritat, perquè sigui tal, ha de ser voluntària (i ara per ara, no ho és), quantificada (no més del 3% del seu PIB), i acotada en el temps (màxim durant 5-10 anys, no pas vitalícia). Si no és així, és una expropiació nua i crua, perjudicant insolidàriament a qui més s'esforça, fent-nos menys competitius i patint-ne la gent resident a Catalunya les conseqüències, unionistes inclosos.

Que no pateixi Espanya si implementem la República Catalana. Serem bons veïns i solidaris. Però la República, dissortadament, no ens la portarà la classe política professional, sinó el poble, junt amb la gran majoria de càrrecs electes i institucions, en la forma i el lloc que el poble decideixi.